2) Ακυρώνει τις αποφάσεις του γενικού γραμματέα με τις οποίες απορρίφθηκαν η υποψηφιότητα και η ένσταση, αντιστοίχως, του προσφεύγοντος και οι οποίες του κοινοποιήθηκαν στις 31 Ιουλίου και 18 Δεκεμβρίου 1981.

3) Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Ιουνίου 1983.

Ο γραμματεύς
κ.α.α

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Το 1981, δύο θέσεις διευθυντή που δημιουργήθηκαν πρόσφατα, προστέθηκαν στον πίνακα θέσεων προσωπικού του Συμβουλίου των υπουργών. Το Συμβούλιο διέθεσε μία από τις θέσεις αυτές, στη γενική του διεύθυνση Α, προκειμένου να πληρώσει τη θέση διευθυντή προϋπολογισμού και υπηρεσιακής κατάστασης που δημιουργήθηκε πρόσφατα.

Η θέση αυτή γνωστοποιήθηκε στο προσωπικό του Συμβουλίου με ανακοίνωση της 17ης Ιουνίου 1981, που τροποποιήθηκε στις 24 Ιουνίου και 6 Ιουλίου 1981, όσον αφορά τις προϋποθέσεις συμμετοχής στο διαγωνισμό και την προθεσμία υποβολής των υποψηφιοτήτων.

Πριν από τη λήξη της προθεσμίας υποβολής των υποψηφιοτήτων, που ορίστηκε για τις 22 Ιουλίου 1981, 17 υπάλληλοι Α 3 του Συμβουλίου, μεταξύ των οποίων ο προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση, υπέβαλαν υποψηφιότητα για την κενή θέση. Όλες οι υποψηφιότητες απορρίφθηκαν, όπως εξάλλου και μία υποψηφιότητα που υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας. Η απορριπτική απόφαση κοινοποιήθηκε στους 17 υποψηφίους, με έγγραφο της 31ης Ιουλίου 1981, διατυπωμένο ομοιόμορφα, που περιείχε τη φράση: «πραγματικά, για την κατάληψη της θέσης αυτής, είμαι υποχρεωμένος να λάβω υπόψη όχι μόνο τις γνώσεις και την επαγγελματική πείρα που απαιτούνται για τη διευθυντική αυτή θέση αλλά και τη διατήρηση κατάλληλης γεωγραφικής ισορροπίας». Στο λουξεμβούργιο υποψήφιο,

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

υπάλληλο του Συμβουλίου, κοινοποιήθηκε την ίδια ημέρα η απορριπτική απόφαση, διατυπωμένη ως εξής:

«Πραγματικά, η επιλογή του υποψηφίου για τη θέση αυτή εξαρτάται, εκτός από την τήρηση κατάλληλης γεωγραφικής ισορροπίας, από την ύπαρξη ειδικών γνώσεων και επαγγελματικής πείρας, αναγκαίων για τη διευθυντική αυτή θέση.

Γνωρίζοντας την εξέλιξη της σταδιοδρομίας σας, θεωρώ ότι οι ειδικές σας γνώσεις και πείρα δεν ανταποκρίνονται στα καθήκοντα της διευθυντικής θέσης που αναφέρεται παραπάνω.»

Με απόφαση του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου της 11ης Σεπτεμβρίου 1981, ο Kasel, λουξεμβουργιανής ιθαγένειας, ο οποίος υπέβαλε υποψηφιότητα στις 9 Ιουλίου 1981 — όπως προέκυψε κατά τη διαδικασία — ενώ ασκούσε από τις 6 Ιανουαρίου 1981, ως έκτακτος υπάλληλος βαθμού Α 3, τα καθήκοντα αναπληρωτή προϊσταμένου του ιδιαίτερου γραφείου του προέδρου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, διορίστηκε στην κενή θέση.

Στις 12 Οκτωβρίου 1981, 12 υπάλληλοι του Συμβουλίου με βαθμό Α 3 υπέβαλαν κατά των εν λόγω αποφάσεων ενστάσεις με την ίδια περίπου διατύπωση· η ένσταση του προσφεύγοντος στην παρούσα υπόθεση περιλάμβανε ορισμένες ειδικές προσθήκες και ορισμένα παραρτήματα. Οι ενστάσεις απορρίφθηκαν με ομοιόμορφες αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 1981. Οι αποφάσεις αυτές, εκτός από τη διαβεβαίωση που παρείχαν στους ενδιαφερομένους ότι η ένστασή τους είχε επισύρει όλη την προσοχή της ΑΔΑ, ήταν διατυπωμένες ως εξής:

«Μετά από εμπεριστατωμένη εξέταση, δεν είμαι σε θέση να ανακαλέσω την απόφαση που έχω λάβει. Η απόφαση αυτή εμπίπτει στο πλαίσιο της ευρείας διακριτικής εξουσίας και της μεγάλης ελευθερίας απόφασης που απολαύει η αρχή στον τομέα αυτό.

Η διαδικασία που ακολουθήθηκε είναι εξάλλου όμοια με εκείνη που ακολουθήθηκε για τους περισσότερους από τους διορισμούς στους βαθμούς Α 1 και Α 2 στο Συμβούλιο.»

Η τελευταία αυτή φράση αποτέλεσε εξάλλου αντικείμενο «συμπληρωματικού υπηρεσιακού σημειώματος» του γενικού γραμματέα της 15ης Φεβρουαρίου 1981, το οποίο ανέφερε ότι η εν λόγω φράση του προαναφερόμενου σημειώματος ήταν απλώς σχόλιο της απόφασης που διατυπώθηκε στην προηγούμενη περίοδο «και [ότι] κατά συνέπεια δεν αποτελεί μέρος της καθαυτό απόφασης. Μπορείτε επομένως να τη θεωρήσετε χωρίς αντικείμενο». Το σημείωμα αυτό περιλάμβανε την ακόλουθη δήλωση: «Για το μέλλον επιθυμώ να σας διαβεβαιώσω, ... ότι για την περίοδο της θητείας μου ως γενικού γραμματέα, δεν έχω καθόλου την πρόθεση να αποκλίνω από τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται στην περίπτωση διορισμών υπαλλήλων στο βαθμό Α 2».

Κατόπιν αυτού, ο Schloh, ο οποίος περιλαμβανόταν μεταξύ των υπαλλήλων του Συμβουλίου που είχαν ανεπιτυχώς υποβάλει υποψηφιότητα για την εν λόγω θέση διευθυντή, άσκησε στις 10 Μαρτίου 1982 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την οποία ζητεί

— να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση επί της υποψηφιότητάς του για τη θέση διευθυντή προϋπολογισμού και υπηρεσιακής κατάστασης,

— να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση επί της ενστάσεώς του της 12ης Οκτωβρίου 1981 και

— να ακυρωθεί η απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1981, περί διορισμού του Kasel στη θέση διευθυντή προϋπολογισμού και υπηρεσιακής κατάστασης (ΓΔ Α, διεύθυνση ΙΙΙ).

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει ότι η κενή θέση δεν γνωστοποιήθηκε στο προσωπικό των άλλων κοινοτικών οργάνων, πράγμα που αποτελεί παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, και του άρθρου 4, παράγραφος

3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Επίσης, επικαλείται παράβαση του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, καθόσον διορίστηκε «πρόσωπο το οποίο δεν περιλαμβανόταν στο προσωπικό των Κοινοτήτων», ενώ δεν διέθετε τα ειδικά προσόντα που απαιτούνται για την υπό πλήρωση θέση. Επιπλέον, η θέση προοριζόταν για υπήκοο συγκεκριμένου κράτους μέλους, πράγμα που είναι αντίθετο προς τις διατάξεις του άρθρου 27 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Επιπροσθέτως, η ΑΔΑ διέπραξε κατάχρηση εξουσίας, καθόσον προόριζε την κενή θέση σε συγκεκριμένο πρόσωπο, πριν ακόμη κινηθεί η διαδικασία για την πλήρωση της θέσης. Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απορριπτική απόφαση επί της ενστάσεώς του είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 25, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων.

Ενόψει αυτών, οι προτάσεις μου έχουν ως εξής:

I — Πρώτος λόγος

Το Συμβούλιο ευθύς εξαρχής προέβαλε επί του σημείου αυτού *ένσταση απαραδέκτου,* ισχυριζόμενο ότι οι διατάξεις που επικαλείται ο προσφεύγων — τα άρθρα 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, και 4, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων — έχουν ως σκοπό να προστατεύουν τα συμφέροντα των υπαλλήλων των άλλων κοινοτικών οργάνων. Η ενδεχόμενη μη τήρηση των διατάξεων αυτών δεν μπορεί επομένως να βλάπτει τον προσφεύγοντα. Ο τελευταίος δεν έχει επομένως κανένα συμφέρον να ασκηθεί παρόμοιος έλεγχος, αν ληφθεί κυρίως υπόψη ότι αν ξανάρχιζε η διαδικασία με αυστηρή τήρηση των προαναφερόμενων διατάξεων, ο προσφεύγων δεν θα αποκόμιζε ασφαλώς κανένα όφελος.

Αν ληφθεί υπόψη η νομολογία η σχετική με το ζήτημα που τίθεται κατά τον τρόπο αυτό, η άποψη του Συμβουλίου είναι ασφαλώς ορθή. Υπενθυμίζω για παράδειγμα την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση 37/72 [1], με την οποία το Δικαστήριο αρνήθηκε να αναγνωρίσει έννομο συμφέρον για τον προσφεύγοντα να επικαλεστεί ένα σφάλμα που είχε παρεισφρήσει σε ανακοίνωση κενής θέσης για το λόγο ότι η αιτούμενη ακύρωση (του επίδικου μέτρου) δεν θα είχε νόημα παρά μόνο αν θα μπορούσε να έχει ευνοϊκά αποτελέσματα για τον προσφεύγοντα. Αφετέρου, κατά την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση 29/74 [2], σημασία έχει αν η παράβαση του κανόνα δικαίου που καταγγέλλει ο προσφεύγων προκαλεί βλάβη εν προκειμένω στον προσφεύγοντα ή, αποκλειστικά, στους άλλους υπαλλήλους. Στην απόφαση που εκδόθηκε στις υποθέσεις 81 μέχρι 88/74 [3], το Δικαστήριο υπογράμμισε την ανάγκη, για τον προσφεύγοντα, να αποδείξει ότι έχει ατομικό συμφέρον να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη. Τέλος, κατά την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση 124/75 [4], το αποφασιστικό ζήτημα είναι κατά πόσο ο υποτιθέμενος πεπλανημένος χαρακτήρας μιας απόφασης έχει προκαλέσει βλάβη στον προσφεύγοντα και αν, μετά τη διαπίστωση της πλημμέλειας, η εκ νέου κίνηση της διαδικασίας θα έχει ευνοϊκά αποτελέσματα για τον προσφεύγοντα.

Και εγώ έχω την άποψη ότι δεν είναι δυνατό να γίνει παρέκκλιση από τις αρχές αυτές. Μάταια, ιδίως, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι οι διατάξεις που επικαλείται έχουν θεσπιστεί όχι μόνο για την προστασία των υπαλλήλων των άλλων κοινοτικών οργάνων, αλλά και *προς το γενικό συμφέρον.* Κατ' εικόνα του δικαίου των κρατών μελών — το Συμβούλιο ανέπτυξε λεπτομερώς το σημείο αυτό παραπέμποντας στη νομολογία και τη θεωρία —, πραγματικά δεν φαίνεται ούτε δυνατό ούτε

1 — Απόφαση της 15ης Μαρτίου 1973 στην υπόθεση 37/72 — Antonio Marcato κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων —, Slg. 1973, σ. 361.

2 — Απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1975 στην υπόθεση 29/74 — Raphael de Dapper κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου —, Slg. 1975, σ. 35.

3 — Απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1975 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 81 μέχρι 88/74 — Giuliano Marenco και λοιποί κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων —, Slg. 1975, σ. 1247.

4 — Απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1976 στην υπόθεση 124/75 — Letizia Perinciolo κατά Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων —, Slg. 1976, σ. 1953.

δικαιολογημένο να δοθεί στους προσφεύγοντες υπαλλήλους η δυνατότητα να μεριμνούν για τη γενική τήρηση των κανόνων δικαίου, με άλλα λόγια να κινούν με την ευκαιρία αυτή διαδικασίες «υπέρ του νόμου».

Επομένως, μπορεί να παραμείνει το ζήτημα κατά πόσο η διάταξη του άρθρου 29, παράγραφος 1 — εξέταση των αιτήσεων μετάταξης υπαλλήλων των άλλων κοινοτικών οργάνων — περιλαμβάνει πραγματικά την υποχρέωση να γνωστοποιηθούν ρητά οι θέσεις αυτές στο προσωπικό άλλων κοινοτικών οργάνων, με τη δυνατότητα παρέκκλισης από τη διαδικασία αυτή στην περίπτωση πρόσληψης υπαλλήλων βαθμών Α 1 και Α 2. Επίσης μπορεί να παραμείνει το ζήτημα αν το Συμβούλιο δεν έχει εκπληρώσει την υποχρέωση αυτή, κατά το μέτρο που αυτό — όπως το έχει διαβεβαιώσει, σε απάντηση ερώτησης του Δικαστηρίου — διαβίβασε την ανακοίνωση κενής θέσης 83/81, συμπεριλαμβανομένων και των διορθωτικών, στους διοικητικούς προϊσταμένους των άλλων κοινοτικών οργάνων.

Είναι, εν πάση περιπτώσει, χαρακτηριστικό ότι δεν έχει υποβληθεί καμία ένσταση ή προσφυγή από υπαλλήλους άλλων οργάνων κατά της επίδικης διαδικασίας διορισμού. Είναι, όμως, δυνατό να γίνει η σκέψη ότι αυτό θα είχε συμβεί αν υπήρχαν στα άλλα κοινοτικά όργανα πρόσωπα που πραγματικά ενδιαφέρονταν και, εξάλλου, ήταν πεπεισμένα ότι το Συμβούλιο είχε διαπράξει σοβαρή διαδικαστική πλημμέλεια.

II — Δεύτερος λόγος

Με το δεύτερο λόγο του, ο προσφεύγων προσάπτει στο Συμβούλιο ότι διόρισε στην κενή θέση πρόσωπο εκτός Κοινοτήτων, αυτό δε πρέπει να νοηθεί, σύμφωνα με τις εξηγήσεις που παρεσχέθηκαν με την απάντηση, ότι δεν επρόκειτο για *μόνιμο υπάλληλο* των Κοινοτήτων και ότι δεν διέθετε τα ειδικά προσόντα που απαιτούνται για την υπό πλήρωση θέση.

Με την ένστασή του, στην οποία το δικόγραφο της προσφυγής αναφέρεται ρητά, ο προσφεύγων αναπτύσσει την άποψη — αν πάντως κατάλαβα καλά — κατά την οποία — ακόμη και για τις θέσεις Α 2 — δεν είναι δυνατό να εφαρμοστεί απλώς το άρθρο 29, παράγραφος 2, διότι η κίνηση της διαδικασίας αυτής προϋποθέτει αντίθετα την αναγκαιότητα ως προς τα προσλαμβανόμενα πρόσωπα, εξαιρετικών γνώσεων, πείρας και προσόντων. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, επομένως, δεν είναι δυνατό να εφαρμοστεί εν πάση περιπτώσει η διάταξη αυτή παρά μόνο αν δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να πληρωθεί μια τέτοια θέση σύμφωνα με την κοινοτική διαδικασία.

Με το δικόγραφο της προσφυγής, ο προσφεύγων τόνισε στη συνέχεια την αναμφίβολη έλλειψη προσόντων του προαναφερόμενου υποψηφίου. Εκκινώντας από την άποψη ότι το Συμβούλιο δεν είχε το δικαίωμα να αρκεστεί σε προσόντα κατώτερα από εκείνα των υπαλλήλων βαθμού Α 3, θεώρησε ότι μπορούσε να διαπιστώσει, βάσει των στοιχείων που αφορούν τον υποψήφιο που διορίστηκε — τα οποία έδωσε στη δημοσιότητα το Συμβούλιο στις 10 Σεπτεμβρίου 1981 — ότι ο τελευταίος δεν διέθετε καθόλου τις ειδικές γνώσεις στον τομέα του προϋπολογισμού και της υπηρεσιακής κατάστασης, για τα οποία γίνεται λόγος στην περιγραφή των καθηκόντων στην ανακοίνωση κενής θέσης, καθώς και στις εξηγήσεις που παρασχέθηκαν με το υπηρεσιακό σημείωμα προς το λουξεμβούργιο υποψήφιο, υπάλληλο του Συμβουλίου.

1. Όσον αφορά την επιχειρηματολογία αυτή, είναι ήδη δυνατό να γίνουν δύο διαπιστώσεις:

α) Δεν γίνεται εύκολα αντιληπτό, γιατί ο προσφεύγων επιμένει τόσο πολύ στο γεγονός ότι ο Kasel δεν ήταν ακόμη *μόνιμος υπάλληλος* των Κοινοτήτων κατά τη στιγμή του διορισμού του. Πραγματικά, δεν καθίσταται σαφές πώς το γεγονός αυτό

μπορεί να στηρίξει λόγο ακύρωσης, εφόσον δεν υπάρχει καμιά διάταξη που να επιφυλάσσει στην περίπτωση αυτή μόνο στους μόνιμους υπαλλήλους το δικαίωμα να υποβάλλουν υποψηφιότητα, πολύ περισσότερο δε που παρόμοιος περιορισμός δεν προκύπτει ούτε από την ανακοίνωση κενής θέσης.

6) Ούτε και υπάρχει αμφιβολία, κατ' εμέ, ότι το Συμβούλιο καλώς προσέτρεξε στη *διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 2.* Η διάταξη αυτή, η οποία επιτρέπει στην ΑΔΑ να μην προστρέξει στη διαδικασία διαγωνισμών, μπορεί πραγματικά να εφαρμοστεί σε δύο περιπτώσεις, χωρίς να είναι δυνατό το αμάλγαμα: αφενός, όταν μια θέση απαιτεί εξαιρετικά ειδικές τεχνικές γνώσεις, αφετέρου δε, πολύ γενικά, στο πλαίσιο πρόσληψης υπαλλήλων Α1 ή Α2. Η περιοριστική προϋπόθεση, κατά την οποία πρέπει να πρόκειται για θέσεις που απαιτούν εξαιρετικές γνώσεις δεν εφαρμόζεται — αντίθετα από ό,τι πιστεύει ο προσφεύγων — στην τελευταία αυτή περίπτωση. Αντίθετα, όσον αφορά την πρόσληψη υπαλλήλων Α1 ή Α2, δικαιολογείται η ειδική διαδικασία, δεδομένου ότι πρόκειται για καθήκοντα διεύθυνσης, τα οποία προϋποθέτουν ότι ο ενδιαφερόμενος έχει εξαιρετικές ανθρώπινες ιδιότητες, εκτός αν πρόκειται — όπως συμβαίνει στην περίπτωση των αποκαλούμενων πολιτικών υπαλλήλων του εθνικού τομέα — να δημιουργηθούν ειδικές σχέσεις εμπιστοσύνης, που μπορούν αντίθετα να διακοπούν πιο εύκολα. Η άποψη που υποστήριξε ο προσφεύγων, σύμφωνα με την οποία δεν είναι δυνατό να εφαρμοστεί το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού παρά μόνο αν δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα θέση του ενός ή του άλλου τύπου να καταληφθεί κατά την κανονική διαδικασία, είναι επομένως εντελώς αδικαιολόγητη.

2. Όσον αφορά το ζήτημα των *προσόντων,* που αποτελούν προφανώς τον πυρήνα της αιτίασης αυτής — όπως έγινε φανερό κατά την προφορική διαδικασία — ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου ορθώς παρατήρησε ότι καταρχήν, προκειμένου να εκτιμήσει τα ατομικά προσόντα των υποψηφίων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διαθέτει φυσικά ευρεία εξουσία εκτίμησης. Επίσης, δικαίως τόνισε ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να έχει ως έργο να επανεξετάζει σημείο προς σημείο τις αξιολογικές αυτές κρίσεις, και μάλιστα, να προβαίνει σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων στη θέση της διοίκησης. Το μόνο πράγμα που μπορεί να κάνει το Δικαστήριο σε παρόμοια περίπτωση — όπως τονίστηκε πάρα πολλές φορές στη νομολογία — είναι να διαπιστώσει την ύπαρξη προφανούς πλάνης.

Εξάλλου, μπορεί να γίνει η σκέψη ότι ο προσφεύγων δεν βασίζεται σε πρόσφορο κριτήριο, όταν προβάλλει τόσο πολύ έντονα τις απαραίτητες *τεχνικές* γνώσεις για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσης και προτείνει σχετικά ότι έπρεπε τουλάχιστο να είναι ισότιμες με εκείνες που διαθέτουν οι υπάλληλοι, οι οποίοι ασκούν τα καθήκοντά τους στον τομέα για τον οποίο πρόκειται. Πρέπει καταρχήν να γίνει δεκτό ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διαθέτει επίσης ορισμένο περιθώριο εκτίμησης για να σταθμίζει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται με την ανακοίνωση κενής θέσης. Δεν είναι επομένως δυνατό να επικρίνεται το Συμβούλιο στην προκειμένη περίπτωση επειδή έθεσε σε πρώτη θέση την ικανότητα διεύθυνσης μιας υπηρεσίας, δημιουργίας επαφών και συντονισμού των εργασιών προκειμένου να επιτυγχάνεται η «σύνθεσή» τους και έθεσε σε δεύτερη μοίρα τις ειδικές γνώσεις σε θέματα προϋπολογισμού και υπηρεσιακής κατάστασης. Αυτό προφανώς δεν σημαίνει ότι η ΑΔΑ μπορεί να παραιτηθεί από το να αξιώνει βαθιές γνώσεις στους σχετικούς τομείς, αν ληφθεί υπόψη το ότι στην περιγραφή των καθηκόντων που επαναλήφθηκε με την ανακοίνωση κενής θέσης, γίνεται λόγος για επεξεργασία «ειδικών μελετών υψηλού επιπέδου» στους προαναφερόμενους τομείς. Σχετικά, η εν λόγω ανακοίνωση κενής θέσης δεν απευθυνόταν πάντως αποκλειστικά, αντίθετα από ό,τι πιστεύει ο προσφεύγων, σε πρόσωπα που θεωρούνται «ειδικοί εμπειρογνώμονες», καθόσον,

ακριβώς για τις τεχνικές λεπτομέρειες, ο υπάλληλος του επιπέδου που απαιτούσε η ανακοίνωση κενής θέσης έχει στη διάθεσή του ειδικευμένους συνεργάτες, αυτός δε ο ίδιος είναι προπάντων επιφορτισμένος να κατευθύνει και να εκτιμά τις εργασίες τους.

3. Υπό το φως των σκέψεων αυτών, είναι πολύ δύσκολο να θεωρηθούν δικαιολογημένες οι αιτιάσεις που διατυπώνει ο προσφεύγων κατά του διορισμού του Kasel· εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά την εκτίμηση των προσόντων του ενδιαφερομένου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν διέπραξε πρόδηλη πλάνη.

Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται και για τις διοικητικές ικανότητες που απαιτεί μια διευθυντική θέση, οι οποίες ασφαλώς δεν μπορούν να αμφισβητηθούν με αποκλειστική αναφορά στην ηλικία του ενδιαφερόμενου.

Το ίδιο ισχύει ως προς τις απαιτούμενες γνώσεις «γενικής πολιτικής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων» που επίσης τονίστηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσης, διότι το Συμβούλιο είχε τη δυνατότητα να αναφερθεί σχετικά στη σταδιοδρομία του Kasel τοσο στον εθνικό τομέα όσο και στο πλαίσιο των Κοινοτήτων. Ως προς τις λεπτομέρειες, παραπέμπω στο «βιογραφικό σημείωμα» που επισυνάφθηκε στην υποψηφιότητα το Kasel.

Τέλος, το ίδιο ισχύει και για τις γνώσεις στους τομείς του προϋπολογισμού και της υπηρεσιακής κατάστασης. Το σχετικό σημαντικό σημείο είναι ότι ο Kasel είναι «Diplômé de l'institut d'études politiques de Paris (économie et finances)», «Docteur en droit» και «Licencié spécial en droit administratif» πράγμα που συνεπάγεται βαθιές γνώσεις και στο δημοσιονομικό δίκαιο και στο υπαλληλικό δίκαιο. Ως προς το σημείο αυτό, είναι βέβαιο ότι η προηγούμενη σταδιοδρομία του και, πάνω απ' όλα, το γεγονός — το οποίο διαπιστώθηκε κατά τη διαδικασία και δεν αμφισβητήθηκε — ότι ο Kasel εξετέλεσε, κατά γενική ικανοποίηση, τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί στο Συμβούλιο, συνηγορούν υπέρ του ότι διέθετε την απαιτούμενη πείρα για τους σκοπούς της υπό πλήρωση θέσης.

4. Έχω επομένως τη γνώμη ότι ούτε και ο δεύτερος λόγος που προβλήθηκε με το δικόγραφο της προσφυγής μπορεί να γίνει δεκτός.

III — Τρίτος λόγος

Ως γνωστό, ο λόγος αυτός στηρίζεται στη δήθεν παράβαση του άρθρου 27 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού, κατά το οποίο καμιά θέση δεν προορίζεται για τους υπηκόους ορισμένου κράτους μέλους.

Σχετικά, ο προσφεύγων υπενθύμισε με την ένστασή του την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση 15/63 [1], η οποία τονίζει την έκταση εφαρμογής της αρχής αυτής και καθιερώνει, εξάλλου, ότι σε περίπτωση ισοτιμίας των τίτλων των διαφόρων υποψηφίων, η ιθαγένεια μπορεί να αποτελέσει αποφασιστικό παράγοντα προκειμένου να αποκατασταθεί η γεωγραφική ισορροπία. Με το δικόγραφο της προσφυγής, φάνηκε στη συνέχεια να αμφισβητεί ότι ο καθοριστικός χαρακτήρας του κριτηρίου αυτού — αποκατάσταση της γεωγραφικής ισορροπίας — μπορεί να έχει οποιαδήποτε σημασία στην προκειμένη περίπτωση: πραγματικά, ο προσφεύγων ισχυρίζεται σχετικά ότι οι λουξεμβούργιοι υπήκοοι υπάρχουν σε επαρκή αριθμό σε ανώτερες επίσης θέσεις σε άλλα κοινοτικά όργανα (Επιτροπή, Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή). Ο προσφεύγων υποστήριξε εξάλλου, ότι εν πάση περιπτώσει δεν συνέτρεχε τέτοια κατάσταση ώστε η ιθαγένεια να είναι αποφασιστική ενόψει της ισοτιμίας των τίτλων των διαφόρων υποψηφίων, αν ληφθεί υπόψη το ότι ο υποψήφιος που διορίστηκε δεν είχε τις απαιτούμενες ειδικές γνώσεις για την υπό πλήρωση θέση, ώστε δεν μπορούσε καν να γίνει δεκτός μεταξύ των υποψηφίων που μπορούσαν να διοριστούν και για τους οποίους έπρεπε,

1 — Απόφαση της 4ης Μαρτίου 1964 στην υπόθεση 15/63 — Claude Lasalle κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — Slg. 1964, σ. 61.

κατά τη νομολογία, να γίνει σύγκριση των προσόντων. Εξάλλου, με την απάντησή του, ο προσφεύγων τόνισε ειδικότερα το γεγονός ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α, επιβάλλει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να εξετάζει τις δυνατότητες προαγωγής ή μετάθεσης εντός του οργάνου, για να ευνοηθούν κατά κάποιο τρόπο οι υποψήφιοι, οι οποίοι υπηρετούν ήδη στο κοινοτικό όργανο, στην προκειμένη περίπτωση επομένως, προς όφελος των υπαλλήλων Α 3 του Συμβουλίου. Όμως, στο στάδιο αυτό, ο Kasel δεν συμμετείχε ακόμη στη διαδικασία, ώστε η ιθαγένεια κατά την έννοια της προαναφερόμενης νομολογίας δεν μπορούσε να αποτελέσει αποφασιστικό παράγοντα, αντίθετα θα πρέπει να υποτεθεί ότι η ιθαγένεια των υποψηφίων συνιστούσε, εν προκειμένω, *λόγο αποκλεισμού*, ασφαλέστατα παράνομο. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η άποψή του επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι δεν υπάρχει κανένα είδος εγγράφου που να αναφέρεται στην εξέταση των τίτλων των υποψηφίων για προαγωγή. Τέλος, ο προσφεύγων διαβλέπει στην άτυπη απόφαση του Συμβουλίου του Σεπτεμβρίου 1980 — η οποία ελήφθη μετά την έξοδο από την υπηρεσία του πρώην λουξεμβούργιου γενικού γραμματέα και το διορισμό ενός Δανού ως διαδόχου του — μια συμπληρωματική ένδειξη που τείνει να αποδείξει την ορθότητα της άποψής του και το βάσιμο του λόγου που προβάλλει. Η απόφαση του Συμβουλίου είναι διατυπωμένη ως εξής:

«Το Συμβούλιο αναγνωρίζει ότι ο διορισμός του νέου γενικού γραμματέα συνεπάγεται μεταβολή στη δομή και πρόσθετη περιφερειακή διατάραξη ισορροπίας στην κατανομή των ανωτέρων υπαλλήλων της γενικής γραμματείας που, λαμβάνοντας υπόψη τα προσόντα των υπαλλήλων, πρέπει να αντισταθμιστεί κατά το μέτρο του δυνατού στο άμεσο μέλλον.»

Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο τωρινός γενικός γραμματέας, ως πρώην μέλος του Συμβουλίου, ήταν εν γνώσει των αποφάσεων αυτών, πράγμα που πιθανολογεί ότι έλαβε την υπό κρίση απόφαση κατ' εφαρμογή προπάντων της προαναφερόμενης απόφασης του Συμβουλίου.

1. Όσον αφορά την επιχειρηματολογία αυτή, πρώτον, δεν είναι δυνατό να αμφισβητηθεί ο δικαιολογημένος χαρακτήρας, σε σχέση με την κατάληψη της υπό πλήρωση θέσης, της μέριμνας για τη διατήρηση γεωγραφικής ισορροπίας από την άποψη της κατάλληλης συμμετοχής των λουξεμβούργιων υπηκόων στις υπηρεσίες του Συμβουλίου. Η αναλογία των λουξεμβούργιων υπαλλήλων στα άλλα κοινοτικά όργανα δεν έχει σημασία εν προκειμένω. Κατά το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 27 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και λοιπού προσωπικού, πρέπει πραγματικά να λαμβάνεται μέριμνα, στις υπηρεσίες *κάθε* κοινοτικού οργάνου, ώστε οι υπάλληλοι να επιλέγονται με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών των Κοινοτήτων. Όμως, η ισορροπία αυτή διαταράχτηκε στο Συμβούλιο μετά την έξοδο από την υπηρεσία, τον Οκτώβριο 1980, του λουξεμβούργιου γενικού γραμματέα, πράγμα που ο ίδιος ο προσφεύγων παραδέχεται με την ένστασή του και επιβεβαιώθηκε, εξάλλου, από τον εκπρόσωπο του Συμβουλίου, ο οποίος ρωτήθηκε σχετικά κατά την προφορική διαδικασία.

2. Ούτε και έχω την εντύπωση ότι είναι δυνατό να αμφισβητηθεί η νομιμότητα της απόφασης διορισμού που κρίνεται στην παρούσα υπόθεση, για το λόγο ότι η ιθαγένεια — αν ληφθεί υπόψη η προαναφερόμενη νομολογία — δεν αποτελεί παράγοντα παρά μόνο στην περίπτωση ισοτιμίας των τίτλων περισσότερων υποψηφίων· κατά τον προσφεύγοντα όμως, αυτή ακριβώς η ισοτιμία ελλείπει, δεδομένου ότι οι τίτλοι του διορισθέντος υποψηφίου δεν είναι στο ίδιο επίπεδο με εκείνους των άλλων υποψηφίων, υπαλλήλων του Συμβουλίου.

Το Συμβούλιο ορθώς υπογράμμισε σχετικά ότι, κατά τη σχετική νομολογία, το κοινο-

τικό όργανο είχε, κατά την εκτίμηση των προσόντων των υποψηφίων για την κενή θέση, ορισμένο περιθώριο εκτίμησης. Πραγματικά, δεν διαβλέπω ότι το Συμβούλιο διέπραξε προφανή πλάνη κατά τη συνολική εξέταση των διαφόρων στοιχείων που έπρεπε να ληφθούν υπόψη για την κατάληψη της υπό πλήρωση θέσης — αφού οι γνώσεις στον τομέα του προϋπολογισμού και στον τομέα της δημόσιας υπηρεσίας λαμβάνονται μόνο μερικώς υπόψη στην εκτίμηση αυτή — μόνο η προφανής πλάνη μπορεί πραγματικά να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου.

3. Όσον αφορά εξάλλου τα διάφορα στάδια που προβλέπονται με το άρθρο 29 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, προκειμένου να πληρωθεί η κενή θέση, πρώτον, δεν θεωρώ ότι οι αμφιβολίες του προσφεύγοντος σχετικά με τη μη τήρηση του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α — εξέταση των δυνατοτήτων προαγωγής — είναι βάσιμες. Στα απορριπτικά έγγραφα που απεστάλησαν στους υποψηφίους, υπαλλήλους του Συμβουλίου, αναφέρεται ρητά ότι ο γενικός γραμματέας είχε προβεί στην εκτίμηση των επαγγελματικών γνώσεων και πείρας. Θα πρέπει επομένως, ελλείψει σαφών αντίθετων ενδείξεων, να γίνει δεκτό ότι παρόμοιες εξετάσεις έγιναν πράγματι και αν ληφθεί υπόψη η διαβεβαίωση που έχει δοθεί, κατά την οποία η εξέταση των υποψηφιοτήτων που είχαν υποβληθεί μέχρι τις 15 Ιουλίου 1981 έγινε κατά την ημερομηνία αυτή παρουσία του γενικού διευθυντή διοίκησης και του διευθυντή προσωπικού, δεν είναι δυνατό να αμφισβητηθεί ότι η εξέταση αυτή έγινε πραγματικά, για το μόνο λόγο ότι δεν υπάρχουν σχετικές γραπτές εκθέσεις.

Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος, κατά το οποίο στο πρώτο στάδιο της διαδικασίας διορισμού έγινε, βάσει της κατά προτεραιότητα εξέτασης των υποψηφίων που είχαν δικαίωμα προαγωγής, συγκριτική εξέταση μόνο των υποψηφίων *προς προαγωγή*, ώστε η ιθαγένεια του διορισθέντος υποψηφίου δεν μπορούσε στο στάδιο αυτό να είναι καθοριστική, δεδομένου ότι δεν συμμετείχε ακόμη σ' αυτό και ότι αντίθετα έπρεπε να υποτεθεί ότι η ιθαγένεια των υποψηφίων προς προαγωγή χρησιμοποιήθηκε ως κριτήριο αποκλεισμού, ασφαλώς αντικανονικό, θεωρώ ότι είναι μόνο φαινομενικά αποφασιστικό για να στηρίξει την αιτίαση παράβασης του άρθρου 27. Καίτοι το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α, απαιτεί αναμφισβήτητα την προηγούμενη εξέταση των δυνατοτήτων προαγωγής, δεν προκύπτει πάντως ότι οι υπάλληλοι που μπορούν ή αξίζουν να προαχθούν έχουν απόλυτο δικαίωμα να διοριστούν στην κενή θέση με προαγωγή. Αντίθετα η ΑΔΑ οφείλει, ήδη στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, να μεριμνήσει να μην εγκαταλειφθεί η γενική αρχή που θεσπίζεται με το άρθρο 27 — εξασφάλιση της γεωγραφικής ισορροπίας. Αν αποδειχθεί ότι στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής η αρχή αυτή δεν μπορεί να τύχει της προσήκουσας εφαρμογής, η ΑΔΑ μπορεί νόμιμα να παραιτηθεί από την πλήρωση της θέσης με προαγωγή και να λάβει υπόψη άλλες δυνατότητες για την πλήρωση της θέσης, ιδίως αν γνωρίζει από τη στιγμή αυτή — ας μη λησμονείται ότι ο Kasel υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση αυτή από τις 13 Ιουλίου 1981 — ότι δεν θα μπορεί να την πληρώσει, σε συμφωνία με την αρχή του άρθρου 27, παρά μόνο με άλλο τρόπο. Ενεργώντας όπως ενήργησε στην προκειμένη περίπτωση, το Συμβούλιο δεν επεφύλαξε τη θέση, κατά την άποψή μου, κατά τρόπο παράνομο σε υπηκόους συγκεκριμένου κράτους μέλους. Προκειμένου να εκτιμήσει σφαιρικά όλες τις πλευρές της υπό κρίση περιπτώσεως για την πλήρωση της κενής θέσης — ο σχολαστικός διαχωρισμός των διαφόρων σταδίων που προβλέπει το άρθρο 29 είναι μάλλον θεωρητικός — το Συμβούλιο δεν έπραξε τίποτε άλλο από το να προσδώσει στην

αρχή της γεωγραφικής ισορροπίας στο πλαίσιο της δημόσιας υπηρεσίας τη σπουδαιότητα που της αρμόζει.

4. Τέλος, ούτε από την παραπομπή του προσφεύγοντος στην απόφαση του Συμβουλίου του Σεπτεμβρίου 1980 φαίνεται να συνάγεται, εν προκειμένω, τίποτα. Η απόφαση αυτή προβαίνει απλώς σε μια διαπίστωση: δηλαδή ότι μετά την αποχώρηση από την υπηρεσία του λουξεμβούργιου γενικού γραμματέα, οι υπήκοοι του κράτους αυτού δεν αντιπροσωπεύονταν πλέον επαρκώς στις ανώτερες θέσεις του Συμβουλίου και συνάγει, έτσι, το συμπέρασμα ότι έπρεπε να μεριμνήσει για να αποκατασταθεί η ισορροπία, ασφαλώς όχι με οποιοδήποτε μέσο, αλλά «κατά το μέτρο του δυνατού» και «σύμφωνα με τα προσόντα των υπαλλήλων». Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η εν λόγω απόφαση αντικατοπτρίζει μόνο τη δεσμευτική κατευθυντήρια γραμμή που καθορίζεται ήδη στο άρθρο 27 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, και που εφαρμόζεται ως προς την κατάληψη των θέσεων. Τίποτε, εν πάση περιπτώσει, δεν επιτρέπει να υποτεθεί ότι, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, έγινε η επιλογή να καταληφθεί η θέση κατά παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης· επομένως, δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου παρέβη τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης διότι επιδίωξε, με την πρώτη ευκαιρία που παρουσιάστηκε, να λάβει υπόψη την ευχή, η οποία εκφράστηκε με την απόφαση αυτή του Συμβουλίου.

5. Επομένως, ούτε και ο τρίτος λόγος του προσφεύγοντος μπορεί να οδηγήσει σε ευόδωση της προσφυγής του.

IV — Τέταρτος λόγος

Ο προσφεύγων προβάλλει ότι η επίδικη απόφαση διορισμού έχει ληφθεί κατά κατάχρηση εξουσίας: Η υπό πλήρωση θέση είχε στην πραγματικότητα επιφυλαχθεί, μόλις είχε κινηθεί η διαδικασία διορισμού, σε συγκεκριμένο πρόσωπο και η ανακοίνωση κενής θέσης είχε δημοσιευτεί μόνο για τους τύπους.

Με την ένστασή του ο προσφεύγων στηρίχθηκε προπάντων στις αποφάσεις του Συμβουλίου, του Σεπτεμβρίου 1980, που έχουν ήδη αναφερθεί με τις οποίες διορίστηκε ένας Δανός για να διαδεχθεί το λουξεμβούργιο γενικό γραμματέα. Με την ευκαιρία αυτή, το λουξεμβουργιανής ιθαγένειας μέλος του Συμβουλίου, το οποίο επιθυμούσε αντιστάθμιση, έλαβε τη διαβεβαίωση ότι ένας λουξεμβούργιος θα καταλάμβανε θέση Α 2 και, σχετικά, αφέθηκε να νοηθεί σαφώς ότι η πρόσληψη, για την οποία πρόκειται, θα ήταν εξωτερική και, επομένως, η θέση αυτή δεν θα πληρωνόταν από υπάλληλο του Συμβουλίου. Έπρεπε επομένως να υποτεθεί, υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ότι η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου συμφώνησε με την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του Συμβουλίου προκειμένου να διοριστεί συγκεκριμένο πρόσωπο. Εξάλλου, ο προσφεύγων διαβλέπει, προς στήριξη της ερμηνείας αυτής, μια σειρά ενδείξεων, που είχε αναφέρει και στην ένστασή του. Κατά την έγγραφη διαδικασία, όπως και κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων αναφέρθηκε και σε άλλα ακόμη στοιχεία, που θεωρεί ότι επιβεβαιώνουν τη θέση του.

Επί του σημείου αυτού της διαφοράς πρέπει να υπομνηστεί — όπως έκανε το Συμβούλιο — ότι δεν είναι δυνατό να γίνεται λόγος για κατάχρηση εξουσίας, όταν πρόκειται για πλήρωση θέσης, παρά μόνο αν προκύπτει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή εφάρμοσε τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης με σκοπό άσχετο προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ο οποίος είναι στην προκειμένη περίπτωση η πρόσληψη υποψηφίου που έχει επαρκή προσόντα, λαμβάνοντας υπόψη τη γεωγραφική ισορροπία. Όμως, δεν είναι δυνατό, ως προς το σημείο αυτό, να θεωρηθεί ότι αρκούν ορισμένα τεκμήρια, ούτε να αναζητείται έρεισμα σε ορισμένο βαθμό πιθανότητας. Για να σχηματίσει πεποίθηση το Δικαστήριο, πρέπει αντίθετα να *αποδειχθεί* ότι η ΑΔΑ μόνο *φαινομενικά* επιδίωξε το συμφέρον της υπηρεσίας.

Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των σκέψεων που αναπτύχθηκαν σχετικά στην παρούσα υπόθεση δεν θεωρώ ότι η σοβαρότατη αιτίαση που ο προσφεύγων διατύπωσε κατά της υπηρεσίας του, είναι πραγματικά βάσιμη:

1. Από την πληθώρα των επιχειρημάτων που παρουσιάστηκαν στο Δικαστήριο είναι, νομίζω, δυνατό να διαχωριστούν αρχικά ορισμένα από αυτά, στα οποία φαίνεται αδύνατο — με την καλύτερη δυνατή θέληση — να αποδοθεί αξία ενδείξεων. Δεν είναι επομένως αναγκαίο να εξεταστούν ιδιαιτέρως.

Αυτό ισχύει, ήδη, για τις περιστάσεις που αναφέρονται στην ένσταση: μη δημοσίευση στο κοινοτικό μηνιαίο δελτίο, δύο διορθωτικά, μικρή προθεσμία υποψηφιοτήτων. Αυτό ισχύει και για το γεγονός ότι ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου δέχτηκε τους εκπροσώπους των υπαλλήλων Α 3 του Συμβουλίου δύο μήνες αφότου είχαν εκφράσει την επιθυμία και ότι οι εκπρόσωποι αυτοί έγιναν δεκτοί *την ίδια ημέρα* που ο διορισμός ανακοινώθηκε επίσημα· είναι πραγματικά προφανές, από τα λεχθέντα με την ευκαιρία αυτή από το γενικό γραμματέα του Συμβουλίου, ότι δεν διέβλεπε καμιά δυνατότητα να κάνει οτιδήποτε στην υπόθεση αυτή για τους υπαλλήλους Α 3 του Συμβουλίου, δεν σημαίνει καθόλου ότι είχε εξαρχής αποφασίσει για μια συγκεριμένη υποψηφιότητα, όταν επρόκειτο να πληρώσει την κενή θέση.

Το ίδιο συμβαίνει, νομίζω, για μερικές άλλες ενδείξεις που περιέχονται στην *απάντηση*. Έτσι, δεν είναι καν δυνατό να συναχθεί από την παρατήρηση που περιέχεται στο υπόμνημα αντίκρουσης, κατά την οποία οι υποψηφιότητες των υπαλλήλων Α 3 είχαν εξεταστεί «κατά το μέτρο που αυτό ήταν αναγκαίο» — αν ληφθούν υπόψη οι άλλες παρατηρήσεις του υπομνήματος αντίκρουσης — ένα είδος ομολογίας ότι «η απόφαση είχε ήδη ληφθεί». Έχω επίσης κατά νου τον υπαινιγμό στο γεγονός ότι 17 αποψήφιοι Α 3, υπάλληλοι του Συμβουλίου, έλαβαν αρνητική απάντηση αποκλειστικά λόγω της ιθαγένειάς τους, υπαινιγμό στον οποίο ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου απάντησε, πάντως, ότι εκτός των ειδικών γνώσεων σε θέματα προϋπολογισμού και υπηρεσιακής κατάστασης — που δεν αμφισβητήθηκαν εξάλλου με τα απορριπτικά έγγραφα — τα ειδικά προσόντα, συναφή με τη διευθυντική θέση, απετέλεσαν επίσης αποφασιστικό παράγοντα. Σχετικά, έχω υπόψη ειδικότερα την άποψη που εξέθεσε ο προσφεύγων και που εξετάστηκε ήδη ότι ο διορισθείς υποψήφιος δεν είχε τα απαιτούμενα προσόντα, καθώς και το γεγονός που προβλήθηκε, ότι η θέση δεν γνωστοποιήθηκε στα άλλα κοινοτικά όργανα. Κατά τα λοιπά — κατά το μέτρο που η δημοσίευση αυτή πραγματικά έγινε — η διατύπωση αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κατάχρηση εξουσίας, για το λόγο ότι έγινε κατά τις θερινές διακοπές, ενώ δεν είχε ακόμη αρχίσει η περίοδος αυτή.

Τέλος, κατά τον ίδιο τρόπο πρέπει να αντιμετωπιστούν τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν κατά την προφορική διαδικασία, ήτοι:

— το γεγονός ότι ένας λουξεμβούργιος υπάλληλος Α 3 του Συμβουλίου δεν έτυχε προαγωγής, ενώ το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι ο ενδιαφερόμενος δεν διέθετε τα απαραίτητα προσόντα, πράγμα που δεν έχει διαψευστεί, και όχι στο ότι το Συμβούλιο είχε καταλήξει εξαρχής σε εξωτερική υποψηφιότητα·

— επίσης, η δήθεν έλλειψη εξέτασης των υποψηφιοτήτων των υπαλλήλων του Συμβουλίου που — αν ληφθούν υπόψη οι ρητές διαβεβαιώσεις που περιέχονται στα έγγραφα της 31ης Ιουλίου 1981 και η διαπίστωση που περιέχεται στο υπηρεσιακό σημείωμα του γενικού γραμματέα της 31ης Ιανουαρίου 1983, κατά την οποία οι υποψηφιότητες εξετάστηκαν πραγματικά στις 15 Ιουλίου 1981, παρουσία του γενικού διευθυντή διοίκησης και του διευθυντή προσωπικού — δεν είναι ασφαλώς δυνατό να θεωρηθεί ότι αποδείχτηκε από μόνο το γεγονός ότι ελλείπει σχετικώς ένα ειδικό έγγραφο εργασίας·

— τέλος, απλές φήμες, που άφηναν να εννοηθεί, πριν ακόμη από το Πάσχα 1981, ότι ένας λουξεμβούργιος υπήκοος εκτός Συμβουλίου θα διοριζόταν, πράγμα που ώθησε τον προσφεύγοντα να απευθύνει, στις 19 Μαΐου 1981, σχετική επιστολή στο γενικό διευθυντή διοίκησης.

2. Αλλά και άλλα επιχειρήματα που προβλήθηκαν πριν από την έναρξη της δίκης ή κατά τη διάρκειά της δεν μου φαίνονται ικανά να με πείσουν ότι υπήρξε κατάχρηση εξουσίας, όπως την εννοεί ο προσφεύγων.

Έτσι, ως γνωστό, ο προσφεύγων επικαλείται το γεγονός ότι σε δύο άλλους υποψήφιους, υπαλλήλους του Συμβουλίου, κοινοποιήθηκαν τα ίδια απορριπτικά έγγραφα, όπως και στον ίδιο, ενώ πριν ακόμη αποσταλούν τα έγγραφα αυτά, οι υπάλληλοι αυτοί είχαν προαχθεί στο βαθμό Α 2. Καθόσον με αφορά, θεωρώ ότι αυτό δεν αποδεικνύει καθόλου ότι η εξέταση των υποψηφιοτήτων σε σχέση με τη θέση Α 2 που επρόκειτο να πληρωθεί στην προκειμένη περίπτωση ήταν παράτυπη, διότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στην προκειμένη περίπτωση οι απαιτήσεις ως προς τη θέση αυτή είναι διαφορετικές από εκείνες που είναι σχετικές με τις θέσεις για τις οποίες οι προαναφερόμενοι προαχθέντες υπάλληλοι τελικά διορίστηκαν.

Επιπλέον, ο προσφεύγων αναφέρεται στο από 15 Φεβρουαρίου 1982 υπηρεσιακό σημείωμα του γενικού γραμματέα, το οποίο έχει ήδη αναφερθεί και με το οποίο τον διαβεβαίωνε ότι «για το μέλλον» δεν είχε καθόλου την πρόθεση «να παρεκκλίνει από τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται στις περιπτώσεις διορισμών υπαλλήλων βαθμού Α 2». Το υπηρεσιακό αυτό σημείωμα εξηγείται κατ' εμέ εύκολα, αν ληφθούν υπόψη οι εκδηλώσεις δυσαρέσκειας (κατανοητές) που προκάλεσε, μεταξύ των υπαλλήλων του Συμβουλίου, διορισμός ελάχιστα ικανοποιητικός για αυτούς· δεν είναι πάντως δυνατό το σημείωμα αυτό να θεωρηθεί σοβαρά ως ομολογία ότι στο *παρελθόν* έγιναν παρεκκλίσεις από τη σωστή διαδικασία διορισμών, ιδίως δε στην προκειμένη περίπτωση.

Ο προσφεύγων αναφέρεται στη συνέχεια, για μια ακόμη φορά, στις προαναφερόμενες αποφάσεις του Συμβουλίου, του Σεπτεμβρίου 1980. Όμως, έχει ήδη διαπιστωθεί ότι κατά το μέτρο που αναφέρεται στην αναγκαιότητα να αποκατασταθεί πρόσθετη περιφερειακή ισορροπία που διαταράχθηκε στην κατανομή των ανώτατων υπαλλήλων της γενικής γραμματείας, το Συμβούλιο εκφράζει απλώς μια νόμιμη πρόθεση, σύμφωνη με τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης. Αντίθετα, δεν είναι δυνατό να συναχθεί κατ' ανάγκη από την πρόθεση αυτή ότι, από τη στιγμή αυτή, το Συμβούλιο είχε υπόψη του συγκεκριμένο πρόσωπο· δεν είναι δυνατό, κυρίως, να καταδειχθεί με τον τρόπο αυτό ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ της κυβέρνησης του Λουξεμβούργου και του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου ως προς το διορισμό του Kasel.

Τέλος, ο προσφεύγων βασίζεται σε ορισμένα δημοσιεύματα που εμφανίστηκαν στον τύπο, δηλαδή σε ένα ανακοινωθέν του Agence Europe της 28ης Ιουλίου 1981, που ανάγγειλλε τον προσεχή διορισμό του Kasel ως διευθυντή στη γραμματεία του Συμβουλίου, ένα άρθρο του ίδιου περιεχομένου της εφημερίδας «Letzeburger Land», της 4ης Σεπτεμβρίου 1981 και μια συνέντευξη του μόνιμου αντιπροσώπου του Μεγάλου Δουκάτου, που δημοσιεύτηκε στις 27 Απριλίου 1982 στην εφημερίδα «Tageblatt», με την οποία ο μόνιμος αντιπρόσωπος διαβεβαίωσε ότι μετά την αποχώρηση από την υπηρεσία του λουξεμβούργιου γενικού γραμματέα του Συμβουλίου, θα προσφερόταν στο Λουξεμβούργο μια «στρατηγική θέση» στο Συμβούλιο, στην οποία ο Kasel μετατέθηκε αργότερα. Πρέπει να γίνει δεκτό σχετικά, αρχίζοντας πρώτα από την τελευταία δήλωση, ότι δεν είναι δυνατό να εκτιμηθεί σωστά η δήλωση αυτή παρά μόνο σε συνδυασμό με το γενικό πλαίσιο, στο οποίο εντάσσεται: το πρόβλημα που ετίθετο ήταν απλώς το πρόβλημα της υπεράσπισης της πολιτικής σε θέματα προσωπικού στις Κοινότητες. Έχοντας αυτό υπόψη, γίνεται σαφές ότι οι δηλώσεις αυτές ουσιαστικά δεν υπερβαίνουν ό,τι διαβεβαίωνε ήδη — νόμιμα — το Συμβούλιο με τις αποφάσεις του Σεπτεμβρίου 1980. Πάντως, αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη του ότι, πριν ακόμη από τη δημοσίευση της ανακοίνωσης κενής θέσης για την επίδικη θέση, ο γενικός γραμματέας είχε δώσει αυτοπροσώπως διαβεβαιώσεις σχετικά με το διορισμό συγκεκριμένου προσώπου. Όσον αφορά τις δύο

άλλες πληροφορίες, που αναφέρθηκαν κατά πρώτον, ακόμη κι αν πρέπει να γίνει δεκτό ότι μπορούν να προκαλέσουν, εκ πρώτης όψεως, κάποια έκπληξη και ίσως υποψίες, δεν μπορεί πάντως να αποκλειστεί, γνωρίζοντας ότι η απόφαση ως προς την κατάληψή της ελήφθη ανεπίσημα στις 24 Ιουλίου 1981, ότι πρόκειται απλώς για λυπηρές αδιακρισίες. Είναι βέβαιο εν πάση περιπτώσει, ότι ακόμη και τα στοιχεία αυτά δεν αποτελούν επαρκή ένδειξη για να στοιχειοθετηθεί δήθεν κατάχρηση εξουσίας, δηλαδή, απόδειξη ότι πριν ακόμη κινηθεί η διαδικασία για την πλήρωση της κενής θέσης, ο διορισμός του Kasel ήταν ήδη εξασφαλισμένος.

3. Ο τέταρτος λόγος δεν παρέχει επομένως επαρκές έρεισμα για να ευδοκιμήσει η προσφυγή του προσφεύγοντος.

V — Πέμπτος λόγος

Τέλος, πρέπει να εξεταστεί η αιτίαση κατά την οποία η απόρριψη της ένστασης που υπέβαλε ο προσφεύγων δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και ότι, τουλάχιστο για το λόγο αυτόν — δεν γίνεται πλέον λόγος στο δικόγραφο της προσφυγής για προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων, εικαζόμενη στην ένσταση — πρέπει να ακυρωθεί.

Ως προς το λόγο αυτό θα είμαι σχετικά σύντομος.

Κατά το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η αιτιολόγηση επιβάλλεται για τις αποφάσεις που είναι σε βάρος του υπαλλήλου. Στο σύστημα του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και λοιπού προσωπικού (βλέπε άρθρο 90, παράγραφος 2), πράξεις σε βάρος του υπαλλήλου είναι εκείνες, κατά των οποίων μπορεί να ασκηθεί ένσταση, στην προκειμένη περίπτωση, επομένως, η απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος και ο διορισμός άλλου υποψηφίου· αντίθετα, η απόφαση *που αποφαίνεται* επί ενστάσεως, εν πάση περιπτώσει αν — όπως στην προκειμένη περίπτωση — δεν περιλαμβάνει νέα επιχειρήματα, είναι απλώς πράξη επιβεβαιωτική της βλαπτικής απόφασης. Υπό τις περιστάσεις αυτές μπορεί να γίνει η σκέψη ότι το άρθρο 25 δεν αναφέρεται καταρχήν στις αποφάσεις που αποφαίνονται επί της ενστάσεως· το ερώτημα — κυρίως αν ληφθεί υπόψη το άρθρο 91, παράγραφος 3, δεύτερη περίπτωση, δεύτερη φράση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης — κατά πόσον η αιτιολογία συνιστά ένα είδος «nobile officium» είναι ένα άλλο ζήτημα, που δεν χρειάζεται να εξεταστεί λεπτομερέστερα προς το παρόν. Αν γινόταν δεκτή η αντίθετη άποψη θα έπρεπε τότε και για το λόγο αυτόν να ακυρώνεται κάθε σιωπηρή απόρριψη ένστασης — η οποία ασφαλώς δεν είναι αιτιολογημένη — πράγμα που δεν φαίνεται λογικό υπό το φως του συστήματος που θεσπίζει ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και λοιπού προσωπικού.

Εξάλλου, το Συμβούλιο ασφαλώς ορθώς θεωρεί ότι δεν είναι δυνατό να απαιτείται ότι κάθε επιχείρημα που περιέχεται στην ένσταση πρέπει να απορρίπτεται μετά από λεπτομερείς εξηγήσεις. Επιπλέον, πρέπει να αναγνωριστεί στο Συμβούλιο ότι, λόγω της φύσεως της απόφασης — πρόκειται για την αιτιολογία της *απόφασης διορισμού,* αφού η απόρριψη των άλλων υποψηφιοτήτων αποτελεί απλώς το αντίστοιχο της απόφασης αυτής — και αν ληφθεί υπόψη η νομολογία ως προς την περιορισμένη υποχρέωση αιτιολογίας στον τομέα αυτό, αρκούσε στην προκειμένη περίπτωση, προκειμένου για απόφαση επί υποψηφιοτήτων για θέση Α 2, στην πραγματικότητα για συστατικά στοιχεία στα οποία βασίζονται οι απορριπτικές αποφάσεις, να αναφερθούν οι δύο αρχές που περιείχε η απόφαση επί των ενστάσεων. Επομένως, ούτε και το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και λοιπού προσωπικού μπορεί να στηρίξει νίκη του προσφεύγοντος.

VI — Επί των δικαστικών εξόδων

Τέλος, πρέπει να λεχθούν δύο λόγια επί των αιτημάτων που υπέβαλε ο προσφεύγων, με τα οποία ζητεί να καταδικαστεί το Συμ-

βούλιο στα δικαστικά έξοδα, ακόμη και σε περίπτωση απόρριψης της προσφυγής.

Κάτι τέτοιο θα ήταν δυνατό, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού διαδικασίας, μόνο αν γινόταν δεκτό ότι στην προκειμένη περίπτωση — αντίθετα από ό,τι νομίζω — το Συμβούλιο υπέβαλε τον προσφεύγοντα σε έξοδα «χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως» (άρθρο 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο του κανονισμού διαδικασίας), δηλαδή αν το ίδιο το Συμβούλιο συνέβαλε στην αντιδικία. Αν ληφθούν υπόψη τα περιστατικά της υπόθεσης, δεν νομίζω ότι αυτό συμβαίνει ούτε και διακρίνω εξαιρετικό λόγο, κατά την έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού διαδικασίας, που να δικαιολογεί τον ολικό ή μερικό συμψηφισμό των δικαστικών εξόδων. Φαίνεται, επομένως, ότι δεν απομένει παρά να εφαρμοστεί ο κανόνας του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας, κατά τον οποίο κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

VII — Σύμφωνα με όλα αυτά, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη και να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας.